

Arrest

nr. 179 362 van 14 december 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 juli 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 mei 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 juli 2016 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 19 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat GHESQUIERE, die *loco* advocaat M.-J. DEUSS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 31 maart 2015 en op 9 november 2015 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van familielid van een burger van de unie.

1.2. Op 4 mei 2016 werd de beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, worden de aanvragen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 31.03.2015 en 09.11.2015 werden ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 31.03.2015 en 09.11.2015 gezinshereniging aan met zijn zus, zijnde mevr. S. F., geboren op 01.01.1969, van Nederlandse nationaliteit.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst; ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel'.

Volgende documenten worden voorgelegd:

- gezinssamenstelling dd. 01.07.2015 en 18.11.2015; getuigschrift van woonst dd. 18.11.2015 waaruit blijkt dat betrokkene sedert 13.11.2015 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is.*
- verklaring op eer vanwege de referentiepersoon dd. 17.11.2015 waarin ze verklaart dat betrokkene deel uitmaakt van haar gezin, en dat zij instaat voor alle kosten (kledij, eten, belangrijke dingen) van betrokkene: echter, gezien verklaringen op eer niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden, kunnen deze niet aanvaard worden als afdoende bewijs dat betrokkene ten laste is van zijn zus*
- poststortingen dd. 13.04.2015, 01.07.2015, 13.07.2015, 29.10.2015 en 21.12.2015 vanwege de referentiepersoon aan betrokkene: echter, deze stortingen werden pas opgestart na de aankomst van betrokkene in België en na de opstart van de eerste aanvraag gezinshereniging, en kunnen dan ook niet aanvaard worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging*
- arbeidsovereenkomst op naam van de referentiepersoon dd. 03.04.2015 (F.); loonfiches op naam van de referentiepersoon voor de periode 21.09.2015 - 04.10.2015 (Actief Interim nv); voor oktober 2015 (BVBA L. C. C.); voor de periode 13.10-31.10.2015 (I. C. S. nv); voor de periode 16.11 - 30.11.2015 (E. & P. A. NV); rekeninguittreksels met stortingen vanwege I. C. S. en F. BVBA voor de periode september 2015 - februari 2016*
- salarisspecificaties voor de periode juni - september 2015 (M. K. B.V.) op naam van een derde*

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in hét land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentie-persoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Uit de beschikbare gegevens blijkt weliswaar dat hij sedert 13.11.2015 in België deel uitmaakt van het gezin van de referentie-persoon; er werd echter niet aangetoond dat dit reeds het geval was in het land van herkomst.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land

van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, en er niet blijkt dat zowel betrokkene als de referentiepersoon niet ten laste viel/valt van de Belgische staat.

Er dient vermeld te worden dat betrokkene in de maanden mei - september 2015 quasi ononderbroken zelf tewerkgesteld was, en dan ook minstens in deze periode over persoonlijke bestaansmiddelen beschikte.

Het gegeven dat betrokkene sedert november 2015 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In het inleidende verzoekschrift wordt een eerste middel als volgt uiteengezet:

"Eerste middel afgeleid uit verkeerde toepassing van de Vreemdelingenwet waarbij rekening wordt gehouden met de invoering van de voorwaarde van toereikende bestaansmiddelen, Volgens de Vreemdelingenwet moet de gezinshereniger beschikken over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, In de bestreden beslissing werd hiermee klaarblijkelijk onvoldoende rekening gehouden en werden gekeken naar de stortingen die in het verleden gebeurde, maar is niet de minste rekening gehouden met de huidige toestand en van de toekomst,

Er wordt als volgt gesteld: "poststortingen dd. 13.4.2015, 1.7.2015, 13.7.2015, 29.10.2015 en 21.12.2015 vanwege de referentiepersoon aan betrokkene: echter, deze stortingen werden pas opgestart na de aankomst van betrokkene in België en na opstart van de eerste aanvraag gezinshereniging, en kunnen dan ook niet aanvaard worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging";

Er wordt aangenomen dat de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en dit ongeacht het aantal familieleden;

F. S. is poetsvrouw en haar echtgenoot werkt in Nederland in een lasbedrijf en beschikken beiden over een regelmatig inkomen beschikken uit arbeid waarvan onder stuk nr. 2 en 3 de nodige bewijzen worden bijgebracht; de familie geniet niet van aanvullende bijstandsstelsels, noch bekomt één van hen wachttuitkering of is er sprake van overbruggingskredieten;

De inkomsten van F. S. zijn onregelmatiger en afhankelijk van het werk dat F. doet voor verschillende bedrijven; de inkomsten van haar echtgenoot zijn regelmatig en bedragen + 2 041.64 € per maand;

De 3 jongste kinderen van F. S. wonen nog bij hun ouders in en zijn nog ten laste van de ouders; er wordt maandelijks een kindergeld van + 622.00 € betaald (stuk 4); de 3 oudste kinderen zijn in Nederland gebleven en zijn zelf in staat voor hun inkomen te zorgen, Teneinde een duidelijk beeld van de inkomenstoestand te geven, legt verzoeker loonbrieven van zijn zus en haar echtgenoot voor;

*In Nederland bezitten F. S. en haar echtgenoot over een eigen woning dewelke verhuurd is; met de huurinkomsten wordt de lening afbetaald; in België huurt de familie een woning gelegen aan de D. 28 te B. en wordt maandelijks een huur van 730.00 € betaald (stuk 5);
Er kan bijgevolg niet ontkend worden dat de gezinshereniger "stabiele en regelmatige inkomsten" heeft die volstaan om haar gezin en haar broer te onderhouden;
Uit het getuigschrift van woonst blijkt dat verzoeker sedert 13.11.2015 ononderbroken inwoont bij zijn zus en haar gezin;
F. S. heeft zowel de Nederlandse als de Marokkaanse nationaliteit en is bijgevolg unieburger met gevolg dat de voorwaarden van gezinshereniging van toepassing zijn;"*

2.1.2. In de synthesememorie wordt het volgende aangevoerd:

"Eerste middel afgeleid uit verkeerde toepassing van de Vreemdelingenwet waarbij rekening wordt gehouden met de invoering van de voorwaarde van toereikende bestaansmiddelen.

Verzoeker leest met enige verbazing dat geen duidelijke omschrijving gegeven wordt van de geschonden rechtsregel hetgeen de onontvankelijkheid van het beroep tot gevolg heeft.

De bestreden weigeringsbeslissing vermeldt dat zij genomen is in toepassing van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Vermeld artikel luidt als volgt:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

1°...

2° de niet in artikel 40bis §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

Eveneens wordt verwezen naar artikel 47/3 §2 van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat "de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1,2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burgerlijk van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel'.

Verzoeker heeft deze artikels niet expliciet geciteerd in zijn verzoekschrift, doch kan er toch redelijkerwijze van uitgaan dat aangenomen wordt dat het beroep gesteund is op deze artikels.

In de bestreden beslissing werd enkel gemotiveerd dat de verwijzing naar de gezinssamenstelling afgeleverd te B. dd.1.7.2015 waaruit blijkt dat verzoeker gedomicilieerd is op het adres van zijn zus niet aantoonde dat verzoeker ook reeds deel uitmaakte van het gezin van zijn zus.

Uit het attest geldt enkel dat verzoeker sedert 13.11.2015 ononderbroken inwoont bij zijn zus en haar gezin.

Verzoeker wenst hieraan toe te voegen dat strikt genomen geen samenwoonstverplichting voor de familie van een Belg of Unieburger geldt, zij moeten wel een gezinscel vormen met de gezinshereniger.

Voor de volledigheid wenst verzoeker hieraan toe te voegen dat geenszins blijkt dat dit onderzoek grondig is gebeurd. Zo is niet aangetoond dat de wijkagent verschillende keren is langs geweest op verschillende tijdstippen, dat er een buurtonderzoek heeft plaatsgevonden,

Een belangrijkere voorwaarde die sedert de wet van 8.7.2011 is ingevoerd, betrof de invoering van de voorwaarde van toereikende bestaansmiddelen. Deze voorwaarde is aan de wet toegevoegd naar aanleiding van rechtspraak van de RvV waarbij verschillende beslissingen van de DVZ vernietigd werden op basis van de opgestelde samenwoonstverslagen. (zie RvV, 16.10.2007, nr.2684; RvV, 29.4.2008, nr.10.684 geciteerd in S. DAWOUD, "Gezinshereniging in België: kan men het bos nog door de bomen zien?", T.Vreemd, 2014, nr.3, p.300) Volgens de Vreemdelingenwet moet de gezinshereniger beschikken over toereikende stabiele en regelmatige bestaansmiddelen om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden.

In de bestreden beslissing werd hiermee onvoldoende rekening gehouden en werd gekeken naar de stortingen die in het verleden gebeurde. Echter deze stortingen werden pas opgestart na de aankomst van betrokkene in België en na de opstart van de eerste aanvraag gezinshereniging, en kunnen dan ook niet aanvaard worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Er wordt aangenomen dat de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en dit ongeacht het aantal familieleden.

F. S. is poetsvrouw en haar echtgenoot werkt in Nederland in een lasbedrijf en beiden beschikken over een regelmatig inkomen uit arbeid waarvan onder stuk nr.2 en 3 de nodige bewijzen worden

bijgebracht. De familie geniet niet van aanvullende bijstandsstelsels, noch bekomt één van hen wachttuitkering of is er sprake van overbruggingskredieten. De inkomsten van F. S. zijn onregelmatiger en afhankelijk van het werk dat F. doet voor verschillende bedrijven. De inkomsten van haar echtgenoot zijn regelmatig en bedragen + 2 041.64 € per maand.

De 3 jongste kinderen van F. S. wonen nog bij hun ouders in en zijn nog ten laste van de ouders. Er wordt maandelijks een kindergeld van + 622.00 € betaald. De oudste kinderen zijn in Nederland gebleven en zij zijn zelf in staat voor hun inkomen te zorgen. Teneinde een duidelijk beeld van de inkomenstoestand te geven, legt verzoeker loonbrieven van zijn zus en haar echtgenoot voor. In Nederland bezitten F. S. en haar echtgenoot over een eigen woning dewelke verhuurd is Met de huurinkomsten wordt de lening afbetaald. In België huurt de familie een woning gelegen aan de D. 28 te B. en wordt maandelijks een huur van 730.00 € betaald.

Er kan bijgevolg niet ontkend worden dat de gezinshereniger "stabiele en regelmatige inkomsten heeft die volstaan om haar gezin en haar broer te onderhouden.

Verzoeker aanvaardt in geen geval de motivering van de verwerende partij die stelt dat een beslissing is genomen na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Er is geen grondig onderzoek gebeurd en verzoeker is van oordeel dat de DVZ zijn motiveringsplicht en artikel 42 §1, tweede lid Vw heeft geschonden vermits geen individuele behoefteanalyse is uitgevoerd en uit het administratief dossier ook niet blijkt op basis van welke analyse en elementen de DVZ tot de conclusie komt dat de bestaansmiddelen van de gezinshereniger niet voldoende zijn om te voorzien in de behoeften van het gezin.

Daarbij dient opgemerkt dat F. S. zowel de Nederlandse als Marokkaanse nationaliteit heeft en unieburger is met gevolg dat de voorwaarden van gezinshereniging van toepassing zijn."

2.1.3. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij op dat het eerste middel, zoals aangevoerd in het inleidende verzoekschrift, onontvankelijk is, nu de verzoekende partij geen omschrijving geeft van de geschonden rechtsregel. Evenwel blijkt uit de verdere lezing van de nota met opmerkingen dat de verwerende partij inhoudelijk ingaat op de grieven die werden aangevoerd in dit middel en ze beantwoordt.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt inderdaad dat geen schending van een rechtsregel wordt aangevoerd. Een "schending van de Vreemdelingenwet" kan bezwaarlijk als een aanduiding van de geschonden rechtsregel worden begrepen. Voor zover zou kunnen worden voorgehouden dat verzoeker met de uiteenzetting van zijn concrete grieven de schending van de materiële motiveringsplicht zou aanvoeren, blijkt uit de lezing van het middel dat verzoekers betoog betrekking heeft op zijn beroepsactiviteiten en die van zijn echtgenote, de gezinsinkomsten en het feit dat zij in Nederland een huis bezitten dat zij verhuren. Deze uiteenzetting heeft evenwel geen betrekking op de concrete motieven van de bestreden beslissing, die ertoe strekt vast te stellen dat verzoeker voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging in het land van herkomst geen deel uitmaakte van het gezin terug referentiepersoon, zodat ook niet blijkt dat deze ten laste was van de referentiepersoon. De uiteenzetting in het middel heeft geen betrekking op de concrete motieven van de bestreden beslissing, zodat deze niet kan worden begrepen als de schending van de materiële motiveringsplicht. Met de verwerende partij dient te worden besloten dat verzoeker niet de schending van een rechtsregel aanvoert, noch uiteenzet op welke wijze de bestreden beslissing zulk een rechtsregel zou schenden.

Waar verzoeker in de synthesesmemorie argumenten aanvoert met betrekking tot het samenwonen van verzoeker en zijn echtgenote geeft hij aan het middel een nieuwe grondslag dat niet werd aangevoerd in het inleidende verzoekschrift. Het middel is in die mate niet-ontvankelijk.

Waar hij aanvoert dat de stortingen pas na de aankomst van betrokkene in België werden opgestart, herhaalt de Raad dat de bestreden beslissing motiveert dat verzoeker diende aan te tonen dat hij ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst. In de mate verzoeker in de synthesesmemorie voor het eerst betwist dat hij niet ten laste was in het land van herkomst, geeft hij een nieuwe grondslag aan het middel en is het niet-ontvankelijk.

In de memorie van toelichting bij de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (II) wordt expliciet gesteld dat "in de synthesesmemorie [...] geen nieuwe middelen [kunnen] aangevoerd worden" (Parl.St. Kamer 2010-11, nr. 0772/001, 22-23). De wetgever heeft dit standpunt uitdrukkelijk in de wet opgenomen door in artikel 39/81, zevende lid, van de vreemdelingenwet te voorzien dat de Raad uitspraak doet op basis van de synthesesmemorie "zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60" van dezelfde wet dat bepaalt dat "geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het

verzoekschrift of de nota uiteengezet zijn". Het begrip 'nieuw middel' geldt ook voor de nieuwe uiteenzetting van het middel waardoor de verzoekende partij een nieuwe feitelijke grondslag geeft aan het middel (cf. RvS 26 februari 2013, nr. 222.647; RvS 10 mei 2012, nr. 219.287; RvS 15 december 2011, nr. 216.885; RvS 19 september 2011, nr. 215.199; RvS 19 september 2011, nr. 215.197; RvS 19 september 2011, nr. 215.200; RvS 3 mei 2010, nr. 203.574; RvS 23 december 2009, nr. 199.259; RvS 13 oktober 2008, nr. 186.998; RvS 19 april 2007, nr. 170.187; RvS 26 juni 2003, nr. 121.005). Enkel wanneer het middel onmogelijk in het inleidende verzoekschrift kon worden uiteengezet daar de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen, kan hiervan worden afgeweken. In dit geval moeten dergelijke middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk worden opgeworpen.

Het is dan ook duidelijk dat artikel 39/81 van de vreemdelingenwet niet toelaat dat in de synthesememorie voor het eerst nieuwe "*middelen*", dit is een voor het eerst in de synthesememorie aangevoerde schending van een rechtsregel alsook een nieuwe en verschillende feitelijke uiteenzetting omtrent de wijze waarop een rechtsregel wordt geschonden, worden aangewend. Het toelaten van nieuwe rechtsmiddelen of een nieuwe uiteenzetting over de wijze waarop een reeds in het inleidende verzoekschrift aangevoerde rechtsregel wordt geschonden, zou overigens de gelijkheid der partijen in het gedrang brengen daar de verwerende partij aldan niet de kans heeft gekregen om op het nieuwe middel schriftelijk te repliceren.

Het eerste middel is niet ontvankelijk.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het middel, zoals aangevoerd in de synthesememorie, luidt als volgt:

"Tweede middel afgeleid uit de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker is van oordeel dat zijn dossier onvoldoende onderzocht is geweest en dat men onvoldoende alle vereiste gegevens heft nagegaan. Met de wet van 15.9.2006 voerde de wetgever voor het eerst de voorwaarde in dat een derdelands gezinshereniger dient te beschikken over een ziektekostenverzekering die de risico's voor hem en zijn familieleden dekt. Het betreft een symbolische voorwaarde, nu ieder familielid dat in België een verblijf het kader van de gezinshereniging, zich kan aansluiten bij de Belgische ziekteverzekering "persoon ten laste van de gerechtigde".

Dit is niet onderzocht.

Bijkomend blijkt uit de bestreden beslissing niet dat onderzocht is of het gezin van F. S. over een behoorlijke huisvesting beschikt en dat het mogelijk is dat verzoeker bij zijn zus inwoont en dat de woning voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2 Woninghuurwet.

Verzoeker brengt de huurovereenkomst bij die zijn zus en schoonbroer ondertekenden op 13.10.2014 en waar zij sedertdien onafgebroken wonen.

Zoals de ziekteverzekering is de huisvestingsvoorwaarde grotendeels een symbolische voorwaarde in de wet.

Deze voorwaarde zijn niet onderzocht.

In laatste instantie blijkt evenmin of onderzocht is of verzoeker een gevaar voor de openbare orde betekent.

Verzoeker is formeel dat hij geen problemen heeft met de overheidsdiensten van zijn land van herkomst of van België.

Voor zoveel als nodig kunnen betreffende bewijzen voorgelegd worden.

In dezelfde zin is ook niet onderzocht of verzoeker een gevaar voor de volksgezondheid betekent maar is verzoeker formeel dat zich desbetreffend niet het minste probleem stelt.

Verzoeker leest de nota met opmerkingen van verwerende partij en stelt vast dat deze niet ingaat op deze opmerkingen en eenvoudigweg meent te kunnen besluiten dat zij niet kennelijk onredelijk is geweest om te oordelen dat uit de stukken niet afdoende blijkt dat verzoeker reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Uni of in het land van herkomst reeds deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie.

"Kennelijk onredelijk" is een specifieke situatie die niet valt gelijk te stellen met een generiek begrip als "billijkheid" en is minder ruim.

Evenwel is verzoeker van oordeel dit begrip in casu in het geheel niet van toepassing is, maar is verzoeker van oordeel naar wettelijke bepalingen wordt verwezen en dat dient onderzocht te worden of deze voorwaarden al dan niet vervuld zijn om te bepalen of gezinshereniging kan toegestaan worden.

Met de wet van 15.9.2006 voerde de wetgever voor het eerst de voorwaarde in dat een derdelands gezinshereniger dient te beschikken over een ziektekostenverzekering die de risico's voor hem en zijn familieleden dekt. De wet van 8.7.2011 voerde dezelfde voorwaarden in voor de Belg die zich wil laten vervoegen door zijn familie.

Voor wat de huisvestingsvoorwaarde betreft, kan verwezen worden naar het KB van 26.8.2010 waarbij een geregistreerd huurcontract gevraagd wordt.

Verzoeker blijft dan ook van oordeel dat in casu de zorgvuldigheidsplicht niet voldoende gerespecteerd werd."

2.2.2. Verzoeker uit in het inleidende verzoekschrift kritiek op de wet van 15 september 2006 volgens dewelke een ziektekostenverzekering dient te worden voorgelegd. Zoals de verwerende partij terecht opmerkt in haar nota met opmerkingen houdt dit echter geen verband met de concrete motivering van de bestreden beslissing. Hetzelfde dient te worden opgemerkt met betrekking tot verzoekers betoog omtrent de huisvestingvoorwaarde. Zoals de verwerende partij terecht opmerkt in haar nota met opmerkingen steunt de bestreden beslissing op het determinerend motief dat onvoldoende werd aangetoond dat verzoekende partij voorafgaand aan de aanvraag reeds in het land van herkomst ten laste was van het gezin van de burger van de unie. Verzoekers kritiek gaat volledig voorbij aan dit motief, dat nochtans draagkrachtig is. Ook in de synthesememorie beperkt verzoeker zich ertoe te herhalen dat hij sedert 2014 samenwoont met zijn zus en schoonbroer, dat aan de voorwaarde van behoorlijk huisvesting is voldaan en dat niet werd onderzocht of verzoeker een gevaar voor de openbare orde betekent. Zoals gezegd heeft dit geen uitstaans met de concrete motivering van de bestreden beslissing. Het middel is niet dienstig, minstens ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend zestien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT